

Sobre Ramon Barnils

«*Ramon Barnils va ser un periodista arrauxat i combatiu, versàtil, divertit. No el vaig conèixer però de seguida que en vaig sentir a parlar vaig pensar que m'hauria agradat molt fer-ho*»

S'han donat els premis de periodisme

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/192607/investigacio/naciodigital/sobre/habitatge/barcelona/guanyapremi/barnils>) **que el Grup Barnils concedeix cada any.** Em fa il·lusió que un dels guardonats sigui Andreu Merino per un reportatge sobre emergència habitacional publicat a **NacióDigital**

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/175886/negoci/miseria/700/euros/claus/pis/ocupat/barcelona>)

. Crec recordar que va ser alumne meu en un dels primers cursos en què vaig fer de professor de periodisme a la UAB. Als meus alumnes intento llegir-los cada any un article de Ramon Barnils inclòs a la imprescindible antologia que La Magrana va publicar molt poc després de la mort del periodista. És un article sobre Josep Ylla, un dels periodistes que va morir l'any 1990 a Berlín per culpa d'un desgraciat accident de trànsit en què, per cert, també va perdre la vida Lluís Diumaró. Barnils va ser professor d'Ylla i es van fer amics. L'article és la glossa de la coneixença i de l'amistat. M'emociona cada vegada que el llegeixo i m'agrada compartir-lo amb els alumnes perquè d'alguna manera parla de nosaltres.

A Barnils no el vaig conèixer però de seguida que en vaig sentir a parlar vaig pensar que m'hauria agradat molt fer-ho. El seu fill Ton me n'ha parlat alguna vegada. L'altre dia, la

periodista Xènia Bussé va publicar al *TarragonaDiari* (<https://tarragonadigital.com/el-forum/benvolgut-ramon-barnils>) un article preciós sobre la seva amistat amb el periodista arran de l'entrevista que un dia li va anar a fer. Va morir molt jove, només tenia seixanta anys. Recordo que en un dels seus llibres de records, *Una vuelta por el Rialto*, Marcos Ordóñez l'assenyala com un dels millors professors que va tenir a la universitat. En un dels contes de *Mil cretins*, Quim Monzó rememora la seva amistat amb Barnils i Jordi Vendrell -el trio del seu mític *El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico*, de Catalunya Ràdio- i els rebateja Brugat i Beristáin. De tots els fabulosos contes de Monzó, si em fessin escollir, em quedaria amb aquest.

En un article, Sergi Pàmies també evoca qui, malgrat emportar-se vint anys, va ser el seu amic:

"En persona era alegre, divertit, frívol, auster, lliure, loquaç, d'afectes i odis recreativament arbitraris, amant del mínim esforç, metòdicament rebel, al·lèrgic als dogmatismes (sobretot als dels psuqueros) i generós a l'hora de posar en contacte a persones aparentment incompatibles (...) Quina imatge conservo d'ell? El dia que, tornant de les Cases d'Alcanar, ens va parar la Guàrdia Civil. Al volant, Barnils va baixar la finestreta i abans que l'autoritat pogués saludar, va dir: "On he de bufar, agent?".

M'agrada resseguir el que les persones diuen i escriuen sobre els seus amics i sobre els professionals que admiren.

Ramon Barnils va ser un periodista arrauxat i combatiu, versàtil, divertit. Expliquen que va ser un gran professor de periodisme, que sabia transmetre i inculcar la seva passió. Va morir el març de 2001, massa jove, just un mes abans que jo comencés oficialment la meua entrada al món del periodisme professional. Sempre he pensat, repeteixo, que m'hauria encantat conèixer-lo. És bonic que hi hagi un grup de periodistes que honorin el seu nom i també que hi hagi uns premis que reconeixin exemples de bona feina dins la professió que tant estimava.